

- (ii) orzeczenie o dopuszczalności skargi Republiki Słowackiej i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem orzeczenia o zasadności skargi;
- (iii) obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Na wypadek gdyby Trybunał doszedł do wniosku, że nie posiada wystarczających informacji potrzebnych do ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję, Republika Słowacka wnosi posiłkowo do Trybunału o:

- (i) uchylene w całości postanowienia Sądu z dnia 14 września 2015 r. w sprawie T-779/14, Republika Słowacka/Komisja Europejska, którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę Republiki Słowackiej o stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, decyzji Komisji Europejskiej zawartej w jej piśmie z dnia 15 lipca 2014 r., wzywającej formalnie Republikę Słowacką do udostępnienia środków finansowych odpowiadających stracie tradycyjnych własnych źródeł;
- (ii) skierowanie sprawy jej do ponownego rozpoznania przez Sąd celem orzeczenia o dopuszczalności skargi Republiki Słowackiej oraz orzeczenia o zasadności skargi;
- (iii) obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Republika Słowacka podnosi dwa zarzuty:

1. W ramach pierwszego zarzutu odwołania Republika Słowacka podnosi, że Sąd naruszył prawo w odniesieniu do (i) charakteru żądanych środków finansowych i zastosowania aktów prawnych dotyczących zasobów własnych i odnoszącego się do tego orzecznictwa, (ii) kryterium istnienia uprawnienia instytucji do oceny zaskarżalnego charakteru kwestionowanego aktu i (iii) prawa dostępu do sądu i pilnego charakteru sytuacji.
2. Posiłkowo w drugim zarzucie odwołania Republika Słowacka podnosi, że Sąd niewystarczająco uzasadnił zaskarżone postanowienie w odniesieniu do (i) charakteru żądanych środków finansowych i zastosowania aktów prawnych dotyczących zasobów własnych i odnoszącego się do tego orzecznictwa, (ii) prawa dostępu do sądu i pilnego charakteru sytuacji, co jest potwierdzone tym, że zastosował (iii) identyczne uzasadnienie w przypadkach różnych okoliczności faktycznych.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-606/15)

(2016/C 027/26)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková, J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału

— o stwierdzenie, że:

- powierzając organowi dochodzeniowemu kontrolę systemu kolejowego, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE;

- nie gwarantując, że organ dochodzeniowy rozpoczyna dochodzenie nie później niż jeden tydzień po otrzymaniu raportu dotyczącego wypadku lub incydentu, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 21 ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE;
 - nie gwarantując, że końcowy raport z dochodzenia jest przedkładany właściwym stronom wymienionym w art. 22 ust. 3 dyrektyw 2004/49/WE, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 23 ust. 2 dyrektywy 2004/49/WE;
 - nie gwarantując, że organ dochodzeniowy kieruje rekomendacje w zakresie bezpieczeństwa do władz bezpieczeństwa, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 25 ust. 2 dyrektywy 2004/49/WE;
 - nie zobowiązując władz bezpieczeństwa do podjęcia działań w celu zapewnienia, że rekomendacje w zakresie bezpieczeństwa zostały właściwie potraktowane i zrealizowane, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 25 ust. 2 dyrektywy 2004/49/WE;
 - nie zobowiązując władz bezpieczeństwa do przedstawienia przynajmniej co rocznie zwrotnego raportu o środkach podjętych bądź planowanych do podjęcia jako reakcja na rekomendacje, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 25 ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi Komisja podnosi następujące argumenty:

Republika Czeska do dnia 30 czerwca 2015 r., w którym to dniu upłynął termin wyznaczony w uzasadnionej opinii, nie powiadomiła o zmianach w krajowych przepisach w celu dostosowania ich do art. 19 ust. 1, art. 21 ust. 3, art. 23 ust. 2 oraz art. 25 ust. 2 i 3 dyrektyw 2004/49/WE⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (Dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) (Dz.U. L 164, s. 44).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-82/13 Panasonic Corp. i MT Picture Display Co. Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 listopada 2015 r. przez Panasonic Corp.

(Sprawa C-608/15 P)

(2016/C 027/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Panasonic Corp. (przedstawiciele: R. Gerrits, advocaat, M. Hoskins QC, M. Gray, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, MT Picture Display Co. Ltd

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu: (i) w zakresie, w jakim Sąd stwierdził w tym wyroku, że decyzja Komisji C(2012) 8839 final z dnia 5 grudnia 2012 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.437 – Kineskopy do telewizorów i monitorów komputerowych) nie naruszyła prawa Panasonic do obrony oraz prawa do bycia wysłuchanym w okresie przed dniem 10 lutego 2003 r; lub (ii) w zakresie w jakim nie stwierdził on nieważności w całości lub w części ustalenia poczynionego w art. 1 ust. 2 lit. c) i e) decyzji, że Panasonic i MTPD uczestniczyły w naruszeniu w okresie od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 12 czerwca 2006 r.;